

LEVE de COMPUTER ?

Wie schrijft er nog ?

Je belt, je sms't, of je e-mailt.

Nog nooit werden er zoveel contacten wereldwijd gelegd als tegenwoordig: met de computer.

Kortom: Leve de computer !

We kunnen elkaar voor de gek blijven houden met het idee dat er niets boven schrijven gaat. We kunnen wijzen op alles wat het handschrift ons kan vertellen, we kunnen een boeiend betoog houden over het belang van schrijven voor ons welbevinden. We kunnen in uiterste wanhoop roepen: "Schrijven moet blijven !!"

Maar eigenlijk weten we, net als de mensen bij de nieuwe kleren van de keizer: schrijven is tegenwoordig niks meer, het is uit de tijd. En misschien moeten we luisteren naar dat ene jongetje dat namens iedereen riep: "Je denkt dat schrijven iets om het lijf heeft, maar ... `t is niks !"

De Werkgroep Kinderhandschrift (die sinds 1998 actief is) heeft een onderzoek gestart bij brugklasleerlingen van het voortgezet onderwijs, nadat zij een schooljaar lang uitsluitend op de computer hadden gewerkt.

Zij lieten aan het begin en het eind van dat jaar een stukje schrijven met de hand. Er was ook een controlegroep.

De uitslag van dat onderzoek wees uit, dat bij de computerleerlingen de leesbaarheid achteruit was gegaan, omdat de verhouding van de zones verslechterd was en de regelafstand niet meer klopte. De letterbreedte van de letter 'n' was versmald.

Leve de computer ???

Ik denk na over de uitslag.

Zones, regelafstand, nauwe 'n'... dat is ruimte, grafologisch spreek je dan over ruimtebeeld.

Ruimtebeeld... "het papier is de wereld en jij schrijft daarop"...

Jouw invulling vertelt hoe jij je in de wereld gedraagt ten opzichte van de ander.

Ik denk even aan het reclamespotje dat ons wijst op ons gedrag: iemand staat in een winkel iets te kopen en ondertussen voert hij een telefoongesprek. Hij moet met mimiek aan de verkoper ondertussen uitleggen wat hij wil kopen. Het telefoongesprek gaat voor, de verkoper is een soort machine geworden, de klant is immers in "gesprek"!

Invullen van de ruimte op je papier heeft alles te maken met het respect, dat je voor jezelf en de ander hebt.

Als we een letter op het toetsenbord van de computer indrukken, kunnen we achter elkaar blijven doortikken, de marges worden voor ons geregeld.

Een e-mail beantwoorden? Even snel... hup weg is hij alweer... oh, wacht even, nog iets vergeten... nou ja, laat maar, laat dat foutje ook maar zitten, de ander begrijpt het wel, het is maar een e-mail.

Emoties, ook diepe gevoelens, blijken heel makkelijk over het scherm te zweven bij SMS en Hyves.

Het lijkt alsof onze individuele woorden eruit moeten en wat deze woorden de ander doen, dat is het probleem van de ander. We staan er niet bij stil. Soms zetten we er een gestandaardiseerd tekeningetje, emoticon, bij om de waarde van wat we zeggen te bevestigen of te bagatelliseren.

Kan het ons niet meer schelen ?

Stellen we onszelf wel eens de vraag: `Hoe voelde het toen ik mijn emoties uittikte ? Voelde ik er wat bij?

En wilde ik deze emoties wel aan deze persoon kwijt ?`

Wanneer we vroeger emoties opschreven veranderde er meestal iets in de beweging van ons schrift. De emotie "bewoog" ons, dat zag je aan de manier waarop de letter werd gevormd, misschien een tremor, een beving, misschien een verdikking van de lijn, misschien een overschrijving. En, die emotie, zo bewegen, schreef je echt niet naar iedereen.

Levend in dit vrije Nederland, eigenen we ons alle vrijheid toe.

Wij !

En die ander, tegenover ons ?

En zijn we zo blij met die vrijheid ? Ik kijk naar de uitslag van het onderzoek van de Werkgroep Kinderhandschrift: een nauwe 'n'. Benauwt het ons toch, dat we ons zo kwetsbaar opstellen ?

Worden we wel zo blij van de snelheid waarin we leven, dankzij de computer ?

Of worden we er een beetje bang van? Bang om de ander echt te ontmoeten ?

LEVE de COMPUTER !

Maar, laten we met de computer GOED leren leven.

Laten we die persoonlijke dingen gewoon blijven *schrijven*. Dan voelen we wat onze emoties ons doen en dan worden we voorzichtiger met onze uitingen naar anderen, waardoor er vrijheid weerkeert: heb jij respect voor mij, dan heb ik het voor jou.

-
Greetje Arends-Scheers

Verbonden aan het Instituut Haenen van der Hout,

Stichting voor Schrijf Pedagogische Hulp.

Website: www.schrijfpedagogischehulp.nl

Juni 2010